

Het herstelverhaal van...

Albert van den Hoogen

Albert van den Hoogen werd geboren in Boxmeer in een liefdevol gezin. Zijn jeugd was zorgeloos en gevuld met sport, vrienden en een warme familie. Hij was een vrolijk kind en populair op school. Maar toen hij twaalf jaar oud was, veranderde alles. Hij kreeg te horen dat hij minder goed kon leren dan zijn klasgenoten en moest naar een andere school. De populariteit die hij gewend was, verdween. Hij voelde zich eenzaam, onbegrepen en had weinig zelfvertrouwen. Bang om gepest te worden zoals zijn oudere broer, begon hij zich anders voor te doen dan hij werkelijk was. Langzaam raakte hij zichzelf kwijt.

De neerwaartse spiraal

Op dertienjarige leeftijd begon Albert met drinken en niet veel later volgde wiet. School ging steeds slechter, hij spijbelde en op zijn zestiende kwam hij niet opdagen voor zijn eindexamen. Zonder diploma en met een groeiende afhankelijkheid van drugs, begon hij aan een pad dat hem steeds verder van zichzelf verwijderde. Toen hij in aanraking kwam met pillen en later cocaïne, merkte hij hoe moeilijk het was om te stoppen. Het werd zijn geheim. Niemand wist hoeveel hij daadwerkelijk gebruikte.

Zijn ouders hadden de hoop dat hij zijn diploma zou halen, maar Albert koos voor de bouw, een wereld waarin hij zich kon verbergen achter hard werken. Toch droomde hij van een carrière in de zorg, maar hij hield zichzelf tegen. Hij deed altijd wat anderen van hem verwachtten, nooit wat hij zelf wilde. Cocaïnegebruik werd een vast onderdeel van zijn leven. Hij hield de schijn op voor zijn ouders en omgeving, maar van binnen verloor hij langzaam de grip.

Toen hij als teamleider in een fabriek ging werken, raakte hij verslaafd aan speed. Het gaf hem energie en zelfvertrouwen, iets wat hij miste. Hij werkte nachtdiensten, verkocht drugs op de werkvloer en leefde op speed. Acht jaar lang hield hij dit vol, tot zijn lichaam niet meer kon. Hij was uitgeput en begon zijn gekochte huis en financiën te verwaarlozen. Zijn ouders zagen hem veranderen, maar wisten niet hoe ze hem konden helpen.

De interventie

Zijn twee beste vrienden en ouders konden het niet langer aanzien. Op een middag werd hij geconfronteerd met de waarheid: al zijn leugens en verborgen verslavingen kwamen aan het licht. Zijn vrienden hadden zijn drugs weggegooid en boden hem een laatste kans. Albert besloot hulp te zoeken bij Novadic, maar wist ook daar de boel te manipuleren. Hij kreeg ADHD-medicatie, wat voor hem voelde als gratis drugs. Hij stopte met speed, maar verving het door alcohol en blowen. Toen zijn relatie na twee jaar strandde, gleed hij opnieuw af.

Opnieuw verloor hij een baan, verwaarloosde zijn huis en manipuleerde zijn moeder om hem financieel te redden. Toen een vriend hem opzocht, schaamde Albert zich zo erg voor zijn verwaarloosde huis en hoe slecht het met hem ging, dat hij vluchtte. Hij dacht aan zelfmoord, maar een moment van twijfel redde hem. Zijn oom vond hem en bracht hem naar het ziekenhuis.

Op weg naar herstel

Albert startte met ambulante hulp, maar bleef in eerste instantie liegen. Pas na 22 jaar gebruik drong het tot hem door: hij kon zo niet verder. Hij wilde zijn ouders trots maken. Hij startte een traject bij Changes in Weert en ging daarna naar het safehouse. In het begin was het moeilijk, hij moest leren omgaan met confrontaties en zichzelf niet langer verliezen in het pleasen van anderen. Langzaam vond hij steun in zijn huisgenoten en begon hij vrijwilligerswerk te doen. Voor hem deed hij het niet voor anderen, maar voor zichzelf.

Hij deed een dagbehandeling en kreeg intensieve begeleiding. Bij Point 0 speelde Mirthe een belangrijke rol in zijn herstel. Zij begeleidde Albert, gaf hem de structuur en gaf hem de steun die hij nodig had. Hij is haar enorm dankbaar voor alles wat ze voor hem heeft gedaan.

Zijn ouders leerden hem loslaten en Albert leerde hetzelfde te doen. Stap voor stap herwon hij zijn zelfvertrouwen. Albert begon bij BrabantZorg als gastheer. Hij ging eindelijk iets doen waar zijn hart lag: zorgen voor anderen.

Een nieuw leven

Tijdens zijn herstel merkte Albert dat hij zijn verslaving had vervangen door overeten. Hij begon met het OA-programma (Overeaters Anonymous) en is nu drie maanden vrij van eetbuien. Ook volgt hij een-op-een therapie, waarin hij voor het eerst echt naar zichzelf kijkt. Inmiddels is hij 2 jaar en 7 maanden clean.

Het leven lacht hem weer toe. Hij heeft zijn rijbewijs gehaald, een auto gekocht en voelt zich goed. Albert heeft de regie over zijn eigen leven terug en kijkt vol vertrouwen naar de toekomst. Hij blijft verder groeien en ontwikkelen, en belangrijker nog: hij is eindelijk, en terecht, trots op zichzelf.

**Albert zijn boodschap
voor anderen is simpel
maar krachtig...**

”

**Je moet het voor jezelf doen,
niet voor anderen.**

